

den afskaffet; den nærmest foregaaende, det ærede Medlem Hr. Rytter, vilde altsaa heller ikke lade den udføre, og jeg tænker, at hans Forgænger som Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Zahle, er saa vennensæl, at heller ikke han kunde tænke sig at lade Dødsstraffen udføre. Men saa er der ganske vist den kommende Justitsminister, det ærede Medlem Hr. Pürschel — han er jo blevet nævnt som den kommende Justitsminister —, men heller ikke dette ærede Medlem er ifølge sin Tale her særlig interesseret for Dødsstraffen, og jeg tror, det ærede Medlem i alt Fald vilde vige tilbage for den Styrke, hvormed den offentlige Mening vilde vende sig derimod. De eneste, jeg kunde tænke mig vilde lade den udføre, skulde være det ærede Medlem Hr. Blang eller det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt, de var, indrømmer jeg, saa begejstrede for Dødsstraffen, at jeg kunde tænke mig, at hvis det skulde hælde, at nogen af dem blev Justitsminister, vilde der være en svag Mulighed for, at Dødsstraffen kunde blive udført. Men der er vel ikke saa megen Sandsynlighed for, at det skal ske.

Da det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt stod frem, troede jeg, vi skulde have en lille Omgang Told, for jeg mindes ikke, at det ærede Medlem har lagt Beslag paa vor Opmærksomhed undtagen for at tale om Told, navnlig paa Grønærter — jeg vidste ikke, om det maaske skulde være om Toldbeskyttelse for Forbrydere. Det viste sig imidlertid at være en streng Straffepræken, Straf her og Straf dør og Straf alle Vegne, til sidst tror jeg endog, vi skulde have Pryglestraffen genindført. Jeg vil nu i al Almindelighed sige, at jeg tror, mange lægger alt for megen Vægt paa Straffen. Det kommer ikke an paa at have strenge Straffe eller mange Straffe, det kommer meget mere an paa, at Forbrydelserne kan paatales, at der kan rejses offentlig Tiltale mod Forbryderne, at Sagerne kommer frem for Offentligheden, det virker sikkert meget mere end de strenge Straffe. Det skulde derfor glæde mig, om ærede Medlemmer vilde gaa nærmere ind paa den Betragtning, at det ikke saa meget er Strenghed, det kommer an paa, som det er Opdragelse af Forbryderne, for saa vidt der ikke er Tale om Voldsforbrydere, Folk, der nødvendigvis skal indespærres for ikke at gøre Fortræd. Naar det drejer sig om unge Mennesker eller om Mennesker, som ikke er kommet langt ind paa Forbryderbanen, gælder det meget mere om at søge at bringe dem paa ret Køl end at anvende strenge Straffe overfor dem.

Naar det ærede Medlem Hr. Blang kryber i Ly bag Bibelen og siger, at det er den, der bestemmer, at vi skal straffe, er der jo ikke meget Udkomme med ham. Det ærede Medlem siger, at den, der udøser Menneskets Blod, ved Mennesket skal hans Blod udøses, thi Gud skabte Mennesket i sit Billede — ja, naar man saaledes gaar nogle Tusind Aar tilbage i Tiden og tager sit Standpunkt dør, er der i Virkeligheden ikke megen Diskussion mulig. Det ærede Medlem siger, at den, der berøver sig selv Retten til at leve her paa Jorden, har eo ipso berøvet sig selv Retten til Livet. Jeg vil blot sige til det ærede Medlem: Hvad skal der saa ske med den Skarpretter eller Bøddel, hvad man nu vil kalde ham, der henretter Forbryderen? Skal han saa ogsaa have mistet Retten til Livet? Eller den Soldat, som myrder i Krigen? Han tager jo ogsaa Livet, omkommer ogsaa andre Mennesker ved Sværd, skal han saa ogsaa dø? Vil det ærede Medlem eller skal Generalen skyde ham? Hvorledes skal man forholde sig i saa Henseende? Naar man ser Sagen ud fra et religiøst Synspunkt, er man nødt til at indtage det Stanspunkt; hvis det ærede Medlem vil anlægge en borgerlig Betragtning, er det en anden Ting, men naar han indtager et religiøst Synspunkt, saa maa det gælde Personen lige saa vel, naar det er Skarpretteren og Soldaten, der henretter eller myrder, som naar det er en anden Morder. Mord er og bliver Mord, naar man tager sit Udgangspunkt i det religiøse.

Hvad Straffene i øvrigt angaar, har der jo været en glædelig Tendens til at gaa med til alle de nye Forslag, der her er fremsat, om Ungdomsfængsel, om Løsladelse paa Prøve, om Indsættelse i Arbejdshus og om Indsættelse i Sikkerhedsforvaring. Enkelte ærede Medlemmer har vel haft Betænkeligheder; navnlig havde det ærede Medlem Hr. Rytter adskillige, men han var dog glad for, at disse Forslag var kommet frem, Ungdomsfængsel og navnlig Løsladelse paa Prøve var det ærede Medlem saaledes meget glad ved. Der er da, synes jeg, Haab om, at vi kan faa en god og frugtbringende Forhandling i Stand vedrørende disse Spørgsmaal. Ogsaa om Tugthus som Straf har der været Tilbøjelighed til at forhandle. Ganske vist vilde det ærede Medlem Hr. Rytter helst ikke have Tugthus, og heller ikke det ærede Medlem Hr. Heilesen vilde vist gerne have det, men der var dog alligevel Forhandlingsvillighed. Nu har den højtærede Justitsminister jo fremsat sine Anskuelser